

„Бѣдна съмъ снѣжинка, отрасла верѣдъ бурна студена бащиния. Мразя топлото слънце, то ме души и погубва.

О, позволи ми да се притисна до твоето стебло! Запази ме съ листцата си отъ свѣтлото слънце. Азъ ще ти разкажа чудна приказка за моята студена бащиния!“ . . .

Минзухарътъ поклати златна главичка и бързо заговори:

„Защо ми си? Ти си сладка като смъртъта. Не ти е мѣстото при мене. Азъ знамъ твоитѣ чудни приказки, тѣ сж студени като твоята бащиния.

Върви си по пѣтя. Бѣгай далече отъ мене, бѣгай, защото азъ обичамъ слънцето, топлото слънце!“ . . .

Понесе пакъ тихиятъ вѣтрецъ снѣжинката и далече прѣзъ полетата при бѣлото *кокиче* занесе.

„Кокиченце бѣло, позволи ми да се притисна до тънкото ти стебло!... Запази ме отъ топлото слънце! . . . то ме души . . . погубва . . . Азъ ще ти разкажа чудни приказки за моята студена бащиния!“ . . .

--Защо ми си?—извика кокичето. Не ми сж нужни твоитѣ приказки. Бѣгай отъ мене, защото азъ обичамъ слънцето и пролѣтна пѣсенъ му пѣя.

Понесе пакъ вѣтрецътъ тихъ снѣжинката, но тя никждѣ не можа да се скрие.

Наврѣдъ всичко се радва на хубавото слънце.

И прѣзъ една сутрина, сутрина топла и свѣтла, снѣжинката загина.